

Tanky, think-tanky a úpadek liberalismu

Ni nationalinterest.org/feature/tanks-think-tanks-and-decline-liberalism-206208

13. února 2023

Když Churchill pronesl svůj slavný projev „železné opony“, zdálo se to tehdejšímu zeitgeistovi příhodné. Bohužel, opona, která se houpe napříč střední Evropou – od Baltu k Bosporské úžině a od Bialystoku k Černému moři – není ze železa. Antiteze studené války, bivalentní myšlení volného trhu vs. komunismus, které symbolizovalo vše od úsvitu křesťanství dále, se upevnilo do konceptů dobra a zla. Tento typ myšlení, kdy liberalismus byl nástupcem křesťanství, pokračoval, i když mezi dobrem a zlem je nyní několik odstínů šedi. Už žádný projasněný čistý vzduch indiánů a kovbojů nebo poctivé slunce zapadající na filantropické Britské impérium. Ne, dvacáté století přineslo to, co český filozof Jan Patočka nazýval *polemosnoci*, století válek a hrůz – zúčtování národů třetího světa, revolucí, metafyzických řešení. Po osvícenské reakci na křesťanské myšlení a posvěcení rozumu seděly v protichůdných táborech vědy a duch. Zdálo se, že dědictví francouzské revoluce ukazuje epický boj církve proti státu.

Nyní, v postliberální epoše, se bivalentní štítky stále používají ke kategorizaci dobrých a špatných. Nová opona padající přes Evropu je virtuální. Dá se posouvat, znovu skládat, přerovnávat. V podstatě je to opona zdání, simulakrum reality. Neboť za „arras“ osvícenské morálky, „spravedlivých válek“ se skrývá Polonius a duch realismu. Přízrak komunismu je pryč, přesto za zdí stále stojí stráž Čína s

Janusovou tváří v masce kapitálu. Proto nám říká něco jiného o *weltanschauung* současnosti. Je to konec ideologie, ne konec dějin. Realismus v politice je zpět. Dodává se ve třech formách; velký ruský medvěd, čínská hedvábná stezka a uvědomění si, že války liberálního univerzalizmu skončily.

Realismus je důležitá korouhvička, která se posouvá jako mrazy euroasijské stepi. Nový prezident České republiky Petr Pavel dorazil včas na jakési „pražské jaro“ a velmi příhodně, uprostřed volte - *face*.svého druhu dobrou koalicí. I když je to vítaná posila pro síly západní aliance proti Rusku, povětrnostní kohout realismu začal kokrhát. Češi jsou zakořeněni v pozemském, rubínovém půdním realismu Čech, „Dobrého vojáka Švejka“ Jaroslava Haška. Hašek se v tom vysmívá nesmyslným křížáckým válečným výpravám; vidí skrz neskutečnou noční můru války a loajality k říši, ke které Češi nemají žádnou věrnost. To je realismus; je v protikladu k „krvi a půdě“ Třetí říše nebo romantismu ruské duše typu Alexandra Dugina. Ne pro českého ducha existenciální zázrak války Ernsta Jungera. Na rozdíl od liberálního kréda Západu však také není zakotveno v morálním jazyce univerzalizmu nebo správnosti liberálních hodnot. Není tedy bivalentní, je ambivalentní. Češi v tomto nárazníkovém pásmu Evropy sedí nepříjemně. Najednou kultura rezignovaného zoufalství nad horlivostí svých sousedů. Pavel proto kráčí oba tyto tábory, ačkoli jako bývalý velitel NATO zná jejich hodnotu *álpolitika*. Byl to Bismarck, kdo anekdoticky řekl: "Kdo je pánem Čech, je pánem Evropy."

Liberální metoda převádění svých hodnot do zahraniční politiky narazila na nárazníky, navzdory sisyfovským požadavkům Volodymyra Zelenského. Vítr změn v zahraniční politice můžete posoudit podle náhlého nárůstu „think tanků“ a konstatování zřejmého. Existují tanky a think tanky, a navzdory odhodlání Leopardů to mohou být think tanky, které získávají převahu. RAND Corporation ve svém dokumentu *Vyhýbání se dlouhé válce: politika USA a trajektorie konfliktu Rusko – Ukrajina* že mantra Kyjeva,

vytlačit Rusy z Ukrajiny, zejména Krymu, je nereálná. Uznává se, že pravděpodobná ruská protiofenzíva letos na jaře potlačí jakékoli ukrajinské zisky. Zpráva vidí jakési „posuvné měřítko“; zatímco zisky ukrajinského území mohou média Západu uklidnit, dochází k většímu zavinění útoků na ruskou infrastrukturu. Ukrajinská kampaň za dobytí Krymu, kromě zvýšených ztrát na životech a skutečnosti, že Krymci jsou spojeni s Ruskem, podle zprávy dělá takový krok příliš daleko. Ale co je nejvýmluvnější, také to není v souladu s ostatními „globálními prioritami“ Spojených států a se skutečností, že „trvání je nejdůležitější“ faktor pro Spojené státy. Zdá se, že Biden zaostává; byl citován v *The New York Times* (18. ledna), aby udeřil na Krym, den před svým šéfem CIA William Burns naznačoval Zelenskému v Kyjevě, že neomezená pomoc je stará škola, navzdory nové tranši 45 miliard dolarů zaslané v prosinci. Putin manipuluje s těmito tendencemi a s Čínou hraje dlouhodobou ekonomickou hru Xiangqi – starověkou čínskou deskovou hru – jejímž cílem je obklopit vašeho protivníka opotřebením, spíše než úderem knockoutem, jako jsou šachy. Myšlenka neomezené podpory, kterou do mysli Kyjeva vštípili politici bez portfolia, jako je Boris Johnson, je pro budoucí mírová jednání také špatná.

Washington Post signalizuje „poválečnou vojenskou rovnováhu, která pomůže Kyjevu odradit jakékoli opakování brutální ruské invaze“. Proto podpora podobná článku 5 slábne a taktikou bude alokace zbraní spíše než bojové letouny nebo NATO. Zdálo by se, že Spojené státy hledají smysl návrhu z dubna 2022 v Istanbulu; vojenská podpora Západu, ale vzdání se členství Kyjeva v NATO. Nuda a čas jsou pomíjivé věci. Schopenhauer, arci-melancholik, díky kterému Sartre vypadal jako stand-up komik, se domníval, že „život se houpe jako kyvadlo tam a zpět mezi bolestí a nudou“. Kde kyvadlo zamrzne, rozhodne, zda krátkodobost Západu, odliv peněz a zbraní, způsobí faustovskému liberálnímu Západu příliš mnoho bolesti. Ruský duch, zvyklý na těžkosti,

I přes příchod Pavla do České republiky nová škola realismu zatahuje oponu. Chorvatský prezident Zoran Milanovic řekl, že je proti „posílání jakýchkoli smrtících zbraní, protože to prodlužuje válku“, přičemž válku označil za „hluboce nemorální“ kvůli pokračování války. Spravedlivá válka musí být zmírněna realismem a utrpením. Pokračující podpora vyvolává další problémy, jako je osud etnických Rusů a Ukrajinců na Donbasu. Dvě třetiny etnické populace Doněcka a Luganska odešly do Ruska, respektive na Ukrajinu. Ukrajina by se poohlížela po replantaci Donbasu; historie Severního Irska je střízlivou lekcí pro budoucnost. Západní aliance není de facto jednotná; Chorvatsko, Rakousko, Maďarsko, a Itálie jsou znatelné „kulturní“ státy, které se staví proti pastoraci jako civilizačním misím západních mocností. Přesto je západní aliance založena na liberálním pohledu na svět, který zahrnuje globalistickou ekonomickou perspektivu. Toto je benzín v think-tanku, rozpor řízený zdroji, který je v rozporu s morální hegemonií. Bitva mezi tanky a think-tanky pokračuje. Virtuální opona vlaje Čechami. Mezitím Zelenskyj zahajuje kampaň proti korupci, nepochybně si je vědom Machiavelliho zásady: „Válka dělá zloděje a mír je větší.“ Bitva mezi tanky a think-tanky pokračuje. Virtuální opona vlaje Čechami. Mezitím Zelenskyj zahajuje kampaň proti korupci, nepochybně si je vědom Machiavelliho zásady: „Válka dělá zloděje a mír je větší.“ Bitva mezi tanky a think-tanky pokračuje. Virtuální opona vlaje Čechami. Mezitím Zelenskyj zahajuje kampaň proti korupci, nepochybně si je vědom Machiavelliho zásady: „Válka dělá zloděje a mír je větší.“

Brian Patrick Bolger studoval na LSE. Vyučoval politickou filozofii a aplikovanou lingvistiku na univerzitách po celé Evropě. Jeho články se objevily ve Spojených státech, Velké Británii, Itálii, Kanadě a Německu v časopisech jako The National Interest , GeoPolitical Monitor, Voegelin View, The Montreal Review, The European Conservative , The Hungarian Conservative , The Salisbury Review, The Village , New English Review, The Burkean, The Daily Globe, American Thinker, The Internationalist, Philosophy News. Jeho kniha Coronavirus and the Strange Death of

Truth je nyní k dispozici ve Spojeném království a Spojených státech. Jeho nová kniha Nikde rychle: Úpadek liberální demokracie, brzy vydá nakladatelství Ethics International Press. Žije nedaleko Prahy v České republice.